

Anketa Vozky

Ptáme se vozičkářů:

Jezdíte na letní dovolenou? Jak a kde ji trávíte?

I lidé na vozíku, stejně jako všichni ostatní, potřebují dovolenou, potřebují změnu zaběhnutého stereotypu, potřebují si odpočinout fyzicky i psychicky. K tomu nejčastěji využívají léto, a to hlavně z toho důvodu, že zima pro člověka na ortopedickém vozíku bývá hodně náročná a těžká (jak ze zdravotního hlediska, tak co se jízdy po venku na vozíku týče). Proto využívají raději léto a svoji dovolenou tráví různě. Někdo rád cestuje na stále nová místa, prostě musí změnit prostředí, někdo je raději doma. Někdo jezdí pořád na stejné místo, kde už to má vyzkoušené a prověřené. Prostě co člověk, to jiná představa o správné dovolené.

Václav (58), Praha

Já jezdím na dovolenou pravidelně. Žiju v Praze a potřebuju vypadnout ven, do přírody. Mám chalupu a už mnoho let jezdím jenom tam. Mám ji uzpůsobenou, je daleko od lidí, v lese, před ní louka a potok, za ní les. Ticho a klid, ani televizi tam nemám. Beru si pouze knížku a tranzistor (já jsem stará škola). A hromadu svíček. Mám tam sice elektriku, to ano, ale stejně si po večerech raději naliju sklenku vína, zapálím pár svíček, zapnu starý praskající tranzistor a zavřu oči... To je, panečku, dovolená!

Během roku překládám knihy a občas pracuji jako tlumočnick. V Praze si lidí, světla, počítačů a hluku užiju až až, tak aspoň dovolenou trávím v klidu.

Antonín (50), Uherské Hradiště

My jezdíme s manželkou na dovolenou každý rok. Místa měníme, ona je zdravá, pomůže mi. Jezdí s námi buď dcera s přítelem nebo naši známí, všechno zdraví lidé. Už jsou zvyklí na to, že potřebuju nějakou pomoc, občas i nějaký ten schodek zdolat. Takže zas až tak úplně bezbariérové to být nemusí. My se ale vždy snažíme vybírat taková místa, kde bych to měl pohodlně. Hledáme je hlavně na internetu.

Jak už jsem říkal, místa měníme, protože máme rádi změnu. Jezdíme hlavně do Maďarska, to jsme si vcelku oblíbili, ale třeba i do Bulharska, Řecka nebo Itálie. Nejčastěji ale asi do jižních Čech, je tam nádherně. Ale opět – pokaždé někam jinam... Hlavně aby tam byl les a rybník, to ke správné dovolené potřebujeme.

Petr (53), Žďár nad Sázavou

Já jsem nejraději doma. S kamarádem podnikáme jednodenní výlety, ale na noc jsme už doma. Někdy si vyrazíme ke známým na jižní nebo severní Moravu, strávíme u nich celý den, opečeme rybu, dáme si nějaké víno, zazpíváme si, vzpomínáme... Nebo jedeme na tři dny ke známým na Slovensko. Tam já jezdím moc rád – Slovensko miluji. Cestou navštívíme pár krásných a zajímavých míst, koupíme si ovčí sýry a brynz. Paráda!

Marek (50), Olomouc

Nejraději jezdím s naším spolkem vozičkářů do Březejce. Už to tam známe, nic nás nepřekvapí. Všechno je tam uzpůsobeno pro vozičkáře, máme s sebou vlastní asistenty, kteří nás velmi dobře znají. I okolí je tam vhodné pro pohyb na vozíku – vyasfaltované chodníky, upravené cestičky. Je tam prostor pro různé sportovní hry a jiné aktivity vozičkářů. Hrajeme např. ruské kuželky, stolní tenis, petank, bocciu a různé míčové hry. Samozřejmě nesmí chybět ohniště na opékání špekáčků. Jeden rok jsme tam měli canisterapii i jízdu na koních.

S asistentem můžete jezdit po lese a sbírat houby, a těch tam bývá požehnaně, nebo jahody. Je tam koupaliště, pro zdatnější plavce rybník. Prostě ideální místo na dovolenou pro lidi na vozíku a přitom v lese, daleko od lidí. Co se týče vnitřních prostor – místa je tam všude dost. Pokoje jsou velké, v chodbách, koupelnách i záchodech se v pohodě můžete pohybovat i na elektrickém vozíku. Tam se mi líbí, tam jezdím velmi rád.

Jana (38), Praha

Moje dovolená musí být někde v lázních, na týden, na deset dní. Zaplatím si tam pobyt a užívám si. Trošku si protáhnu tělo, nechám se důkladně promasírovat, můžu si zajet do kavárny a strávit večer tam, ale taky si můžu lehnout a spát už třeba v sedm večer. A nemusím přemýšlet, jestli se tam nebo onam dostanu, vždy si totiž vybírám lázně vhodné pro vozičkáře.

To je lahoda! Nemusím jezdit na nákupy, vařit, uklízet, nemusím se starat vůbec o nic. Všichni se tam starají o mě, běhají okolo mě... Občas to potřebuji. A vždy jsou tam po ruce lidi, kteří mi pomůžou, přitom je nemám pořád za zadkem jako asistenty doma.

Do lázní si s sebou беру vždy nějakou knížku. Celý týden žádná televize nebo počítač – pouze klid, pokoj, samota. A hodně spánku a lenošení. Někdy třeba vylezu z postele až na oběd – to si můj zadek odpočine! A on to taky potřebuje, ne?

Věra (50), Olomouc

Ráda spojím příjemné s užitečným, proto jezdím na různé vzdělávací a ozdravné kurzy do Koutů nad Desnou, do hotelu Dlouhé Stráně, a to už mnoho let. Mají tam jedno patro přizpůsobené vozičkářům, včetně koupelny a WC. Výtahem se dostanu všude, tedy kromě restaurace. Ale to mi vůbec nevadí, jídlo mi vždy přivezou, kam si řeknu. I kafe a pití. Jsou tam moc fajn lidi, hodní a ochotní.

Kvůli jízdě po venku si s sebou musím brát i vozík elektrický, terén je tam hodně náročný, kopcovitý, ale krásný. Cestičky jsou asfaltové, dobře upravené. A když jsou někde schody, vždy se to dá nějak objet. Ta krása, to okolí – stojí to za to! K dispozici je i sauna, můžete si domluvit i masáže. Dovolená tam opravdu stojí za to – něco se naučím, protáhnu si tělo, odpočinu si, nadýchám se dobrého horského vzduchu, dušičku potěším krásným výhledem po okolí a vyspím se kolik chci a potřebuji. Mají několik pokojů a apartmánů upravených pro vozičkáře, takže i pro váš doprovod je to ubytování na úrovni. Doporučuju!

Michal (38), Olomouc

Já jsem na vozíku od dětství a jezdíval jsem s rodinou vcelku hodně. Dnes žiju s přítelkyní, máme tři děti a už ani času ani peněz na dovolenou moc nezbyvá.

Ale ano, několikrát jsem byl v Březejci, kde je to pro vozičkáře ideální. Taky jsme byli s přítelkyní v Dětrichově a moc se nám tam líbilo. Chtěli bychom si tam zajet znovu, záleží to ale na financích. A taky na tom, jestli pojedou děti s námi. Oni totiž jezdí na týdenní ozdravné pobyty zrovna v létě a všechno to sladit – jejich pobyty, naše volno a ještě vyjít s financemi, to je trošku problém... Letos jsme totiž museli koupit nové auto. Takže vůbec netuším, jak naše letní dovolená dopadne.

Jo, plány jsou – zajet si k moři, někdy. Zatím o tom pouze sníme. Ale jednou to určitě vyjde!

Připravila Věra Schmidová